

ДЖУЛІЯ МАВІМБЕЛА

ГРОМАДСЬКИЙ ЛІДЕР У
ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ

Люсі Стівенсон Івелл

Співробітниця редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

Через тринадцять років після хрищення Джулії закони, які відокремлювали темношкірих і білих людей у Південно-Африканській Республіці, були скасовані.

70,000

Сьогодні у Південно-Африканській Республіці нараховується майже 70 000 членів Церкви!

У Південно-Африканській Республіці 11 державних мов.

Джулія витерла чоло. Потім вона взяла лопату і почала копати. Зараз земля навколо неї була схожа на купу бруду. Але невдовзі це місце стане прекрасним городом.

Темношкірим людям жилося нелегко у Південно-Африканській Республіці. За місцевими законами існувало відокремлення між темношкірими і білими людьми. Багатьох темношкірих було змушено залишити свої домівки й оселитися у певних районах подалі від білих людей, а також у них не було права голосувати. У містечку, де жила Джулія, відбувалося насильство, і через це школи були зачинені. Іноді було небезпечно перебувати на вулиці.

Але це не зупинило Джулію. Вона хотіла зробити щось, аби привнести доброту у свою громаду. Тому вона почала садити город.

Дехто з дітей побачив Джулію за роботою. “А можна ми допоможемо?”—запитали вони.

“Звичайно!”—сказала Джулія. Вона кожному дала лопату. Вона показала їм, як розпушувати ґрунт і викопувати бур'яни.

“Давайте скопаємо ґрунт гіркоти, посіємо насіння любові і побачимо, який плід воно нам принесе,—сказала вона.—Любов приходить лише тоді, коли ми прощаємо інших”.

Минали тижні, і все більше рослин зростало. Інші люди приєднувалися до роботи на городі. Вони висмикували високі бур'яни. Вони сіяли інше насіння. Вони поливали рослини. Джулія була щаслива від того, як багато людей допомагало.

Одного дня Джулія зустріла двох юнаків. Вона здивувалася, тому що білі люди зрідка приходили до околиці, де вона жила. Вони сказали, що є місіонерами. Вона запросила їх поділитися своїм посланням у неї вдома.

Коли син Джулії почув про їхній прихід, він був приголомшений. “Чому ти їх запросила?”—запитав він.—Вони ж білі. Це небезпечно!”

Джулія допомогла у заснуванні руху “Жінки за мир”—групи, яка виступала за єдність і мир у Південно-Африканській Республіці.

Вона була однією з перших храмових працівниць у Йоганнесбурзькому Південно-Африканському храмі.

Джулія була вчителем. Вона навчала дітей читати під час того, як вони працювали на її городі.

“Любов приходить лише тоді, коли ми прощаємо інших.”

Але Джулія довіряла місіонерам. “Ці чоловіки—інші,—сказала Джулія.—Вони проповідують мир”.

Коли місіонери прийшли, Джулія радо їх прийняла. Один із них помітив фотографію над каменем. Це було весільне фото Джулії.

“Хто це?”—запитав місіонер, вказуючи на фото.

“Мій чоловік, Джон,—Джулія потупила очі.—Він загинув в автокатастрофі”.

Місіонери закивали. “Ми віримо, що сім'ї можуть бути разом вічно, навіть після смерті”.

Джулію огорнуло відчуття спокою. Вона з радістю дізнавалася про план Бога і продовжувала зустрічатися з місіонерами. У серці Джулії зростала любов до євангелії—так само, як рослини на її городі. Невдовзі вона вирішила охреститися.

У церкві Джулія зустріла багатьох нових людей. Хтось був темношкірим. Хтось—білим. Але вони всі служили і навчалися разом.

Джулія навчила дітей у церкві допомагати на її городі. “Наші серця мають бути м'якими, як цей ґрунт,—казала вона.—Нам слід підготувати місце для євангелії у своєму серці. Нам слід підготувати місце для любові”.